Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

2. svibnja 2022.*

„Tužba za poništenje – Damping – Uvoz proizvoda od ekstrudiranog aluminija podrijetlom iz Kine – Akt o uvođenju konačne antidampinške pristojbe – Uvoznik – Regulatorni akt koji podrazumijeva provedbene mjere – Nepostojanje osobnog utjecaja – Nedopuštenost”

U predmetu T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, sa sjedištem u Moltenu (Italija), koji zastupaju M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler i V. Villante, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju G. Luengo i P. Němečková, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: S. Gervasoni (izvjestitelj), predsjednik, R. Frendo i J. Martín y Pérez de Nanclares, suci,

tajnik: E. Coulon,

uzimajući u obzir pisani dio postupka, a osobito:

– prigovor nedopuštenosti koji je Komisija istaknula aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 30. rujna 2021.,

– tužiteljeva očitovanja o prigovoru nedopuštenosti podnesena tajništvu Općeg suda 14. studenoga 2021.,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje [1]

1 Svojom tužbom na temelju članka 263. UFEU-a tužitelj, društvo Airoldi Metalli SpA, zahtijeva poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2021/546 od 29. ožujka 2021. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz proizvoda od ekstrudiranog aluminija podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL 2021., L 109, str. 1., u daljnjem tekstu: pobijana uredba).

[*omissis*]

Pravo

[*omissis*]

Postojanje mjera za provedbu pobijane uredbe

[*omissis*]

19 Ustaljena je sudska praksa da postojanje mjera za provedbu pobijane uredbe, na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, treba ispitati s obzirom na cilj zadan tom odredbom, to jest omogućiti fizičkoj ili pravnoj osobi podnošenje tužbe protiv općih akata koji nisu zakonodavni akti i izravno se odnose na nju, a ne podrazumijevaju provedbene mjere, izbjegavajući tako slučajeve u kojima bi takva osoba morala prekršiti pravo kako bi imala pristup sudu (rješenje od 21. siječnja 2014., Bricmate/Vijeće, T-596/11, neobjavljeno, EU:T:2014:53, t. 66.; vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2018., Internacional de Productos Metálicos/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, t. 49.).

20 Valja, dakle, ispitati je li regulatorni akt Unije proveden drugim aktom koji njegov adresat može pobijati tužbom pred Općim sudom ili pred sudovima država članica (vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2018., Internacional de Productos Metálicos/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, t. 50. i 51., i rješenje od 21. siječnja 2014., Bricmate/Vijeće, T-596/11, neobjavljeno, EU:T:2014:53, t. 67.).

[*omissis*]

23 U ovom slučaju valja stoga utvrditi, u skladu sa sudskom praksom prema kojoj je potrebno staviti se u položaj osobe koja je podnijela pravno sredstvo i ograničiti se isključivo na predmet tužbe (presuda od 19. prosinca 2013., Telefónica/Komisija, C-274/12 P, EU:C:2013:852, t. 30. i 31., i rješenje od 12. siječnja 2017., Amrita i dr./Komisija, C-280/16 P, neobjavljeno, EU:C:2017:9, t. 36. i 37.), podrazumijeva li pobijana uredba, čiji je predmet uvođenje antidampinških pristojbi koje će uvoznici morati platiti, provedbene mjere u odnosu na tužitelja koji je uvoznik dotičnog proizvoda.

24 Iz ustaljene sudske prakse, uvedene na osnovi odredaba Carinskog zakonika Zajednice iz 1992. (Uredba Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.), kako je izmijenjena, u daljnjem tekstu: Carinski zakonik iz 1992.) i preuzete primjenom

[1] Navedene su samo one točke rješenja za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

odredaba Carinskog zakonika Unije iz 2013. (Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije (SL 2013., L 269, str. 1. i ispravci SL 2013., L 287, str. 90., SL 2015., L 70, str. 64. i SL 2016., L 267, str. 2.), kako je izmijenjena, u daljnjem tekstu: Carinski zakonik iz 2013.) koji je primjenjiv u ovom slučaju, proizlazi da uredbe o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi podrazumijevaju provedbene mjere u odnosu na uvoznike dužnike tih pristojbi koje se sastoje od obavještavanja uvoznika o carinskom dugu koji proizlazi iz tih pristojbi (presuda od 18. listopada 2018., Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, t. 38. i 39.; rješenja od 5. veljače 2013., BSI/Vijeće, T-551/11, neobjavljeno, EU:T:2013:60, t. 53., od 21. siječnja 2014., Bricmate/Vijeće, T-596/11, neobjavljeno, EU:T:2014:53, t. 72., i od 7. ožujka 2014., FESI/Vijeće, T-134/10, neobjavljeno, EU:T:2014:143, t. 33., presuda od 19. svibnja 2021., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i dr./Komisija, T-254/18, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2021:278, t. 116., i rješenje od 14. rujna 2021., Far Polymers i dr./Komisija, T-722/20, neobjavljeno, EU:T:2021:598, t. 66.).

25 Konkretno, radi provedbe članka 14. stavka 1. Osnovne uredbe, na temelju kojeg države članice naplaćuju konačne antidampinške pristojbe, članak 101. stavak 1. Carinskog zakonika iz 2013. predviđa da „[i]znos dospjele uvozne ili izvozne carine određuju carinska tijela koja su odgovorna za mjesto nastanka carinskog duga”, pri čemu u tom pogledu nije predviđena iznimka za konačne antidampinške pristojbe. Usto, u skladu s člankom 104. stavkom 1. tog zakonika, carinska tijela iz njegova članka 101. knjiže, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, iznos dospjele uvozne ili izvozne carine, kako se određuje u skladu s potonjom odredbom. Naposljetku, članak 102. navedenog zakonika određuje u stavku 1. da carinska tijela obavješćuju dužnika o carinskom dugu u propisanom obliku na mjestu na kojem je carinski dug nastao te pojašnjava u stavku 2. da ako je iznos dospjele carine jednak iznosu koji je unesen u carinsku deklaraciju, puštanje robe od strane carinskih tijela jednako je obavješćivanju dužnika o carinskom dugu.

26 Suprotno onomu što tužitelj tvrdi, iz izmjene carinskih propisa ne može se stoga zaključiti da – na temelju Carinskog zakonika iz 2013. primjenjivog u ovom slučaju – uredbe o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi više ne podrazumijevaju provedbene mjere u odnosu na uvoznike. Ovo vrijedi tim više jer se odredbe Carinskog zakonika iz 2013., navedene u točki 25. ovog rješenja, ne razlikuju mnogo od odredbi koje su bile prethodno na snazi. Naime, određivanje iznosa pristojbi od strane nacionalnih carinskih tijela, obavještavanje dužnika o tim iznosima od strane navedenih tijela kao i okolnost da je puštanje robe jednako obavještavanju dužnika o carinskom dugu u slučaju da je iznos tog duga jednak iznosu koji je uvoznik deklarirao već su bili predviđeni člancima 217. i 221. Carinskog zakonika iz 1992.

27 Ta razmatranja nisu dovedena u pitanje tužiteljevom argumentacijom prema kojoj se u takvoj analizi ne uzima u obzir to da su glavom IX. Carinskog zakonika iz 2013. uvedeni „elektronički sustavi” radi provedbe navedenog zakonika.

28 Doduše, iz odredbi glave IX. Carinskog zakonika iz 2013. i odredbi koje je Komisija donijela primjenom te glave IX. proizlazi da se „razmjene informacija, poput deklaracija, zahtjeva ili odluka, između carinskih tijela i između gospodarskih subjekata i carinskih tijela […] kako se zahtijeva carinskim zakonodavstvom obavljaju […] koristeći tehniku elektroničke obrade podataka” (članak 6. stavak 1. Carinskog zakonika iz 2013.).

29 Međutim, kao što to proizlazi iz samog teksta te odredbe i kao što to također proizlazi iz odredaba Carinskog zakonika iz 2013., spomenutih u točki 25. ovog rješenja, ta se informatizacija tiče razmjene informacija između gospodarskih subjekata i carinskih tijela te kao takva nikako ne podrazumijeva da uvoz proizvoda i plaćanje antidampinških pristojbi uključuje sada samo gospodarske subjekte bez kasnije intervencije nacionalnih carinskih tijela.

30 Isprave koje je tužitelj podnio u tom pogledu samo podupiru takvo tumačenje. Naime, s jedne strane, iz opisa carinskog zastupnika glede postupka za podnošenje carinske deklaracije i određivanje pristojbi koje treba platiti, a koji je tužitelj dostavio u prilogu svojim očitovanjima o prigovoru nedopuštenosti, proizlazi da nakon unošenja u elektronički carinski sustav, za što nije sporno da je u nadležnosti nacionalnih carinskih tijela, carinske deklaracije koja sadržava osobito procjenu iznosa pristojbi koju je uvoznik izvršio, taj sustav izrađuje odluku o prihvatu u obliku dodjele oznake za puštanje koja omogućava puštanje dotične robe u slobodan promet. S druge strane, valja istaknuti da su carinske deklaracije podnesene u prilogu tužiteljevim očitovanjima o prigovoru nedopuštenosti popraćene dokumentima koje su sastavila talijanska carinska tijela (Agenzia Dogane Monopoli) i koji sadržavaju, među ostalim, više oznaka.

31 Iz toga slijedi da pobijana uredba može proizvesti svoje učinke tek nakon što uvoznik sastavi carinsku deklaraciju (vidjeti, *a contrario*, presudu od 14. siječnja 2016., Doux/Komisija, T-434/13, neobjavljenu, EU:T:2016:7, t. 60. do 64.) nakon koje nužno slijedi mjera koju donose nacionalna carinska tijela. Točno je da se ona najčešće i uslijed izostanka provjere svodi na gore spomenutu elektroničku obavijest i da intervencija navedenih tijela u obliku provjere, nakon koje u tom slučaju slijedi obavijest o ishodu provjere i mogućem ispravljenom iznosu pristojbi koje treba platiti, jest više povremena. Međutim, čak i ako je djelovanje nacionalnih tijela ograničeno na navedenu elektroničku obavijest, ostaje činjenica da ta tijela time donose akt. Nepostojanje provjere tužiteljeve robe, koje potonji ističe u ovom slučaju, jest, stoga, irelevantno.

32 Također je nebitna okolnost koju tužitelj navodi i prema kojoj nacionalna carinska tijela ne raspolažu nikakvom marginom diskrecije kada provode pobijanu uredbu u slučaju da se ne odluče za provjeru. Osim činjenice da bi se za takav navod moglo smatrati da odražava priznanje nužnosti za provedbom od strane nacionalnih tijela, valja podsjetiti na to da na temelju ustaljene sudske prakse nepostojanje diskrecijske ovlasti jest kriterij koji treba ispitati kako bi se utvrdilo je li ispunjena pretpostavka izravnog utjecaja na tužitelja koja je u skladu s tekstom članka 263. četvrtog stavka UFEU-a pretpostavka zasebna od zahtjeva u vidu akta koji ne podrazumijeva provedbene mjere (vidjeti u tom smislu presudu od 18. listopada 2018., Internacional de Productos Metálicos/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, t. 54. i navedenu sudsku praksu, i rješenje od 21. siječnja 2014., Bricmate/Vijeće, T-596/11, neobjavljeno, EU:T:2014:53, t. 74. i navedenu sudsku praksu).

33 Usto, ako bi se iz automatizma uvedenog Carinskim zakonikom iz 2013. zaključilo da pobijana uredba ne podrazumijeva provedbene mjere, time bi se ocjena pravnog kriterija u vidu nepostojanja mjera za provedbu akta uvjetovala isključivo tehničkim okolnostima. No, takvo supstancijalno pojednostavljivanje, koje je osim toga opravdano nepostojanjem margine diskrecije nacionalnih tijela, ne može proizvesti takve posljedice (vidjeti u tom smislu rješenje od 5. veljače 2013., BSI/Vijeće, T-551/11, neobjavljeno, EU:T:2013:60, t. 49.).

34 Valja istaknuti, nadalje, da iz članka 44. Carinskog zakonika iz 2013., kao i, osim toga, iz odredbi koje su bile prethodno na snazi (članci 243. do 245. Carinskog zakonika iz 1992.), proizlazi da se odluke o primjeni carinskog zakonodavstva koje su donijela carinska tijela mogu pobijati žalbom u skladu s postupkom koji je predmetna država članica uspostavila u tu svrhu primjenom te

odredbe, ističući pri tome, ovisno o okolnostima, nezakonitost uredbe o uvođenju antidampinških pristojbi pred nacionalnim sudovima, koji bi se prije odlučivanja mogli koristiti odredbama članka 267. UFEU-a (vidjeti u tom smislu rješenje od 14. rujna 2021., Far Polymers i dr./Komisija, T-722/20, neobjavljeno, EU:T:2021:598, t. 67. i 68. i navedenu sudsku praksu).

35 Iz svega prethodnog proizlazi da pobijana uredba podrazumijeva provedbene mjere u odnosu na tužitelja, tako da tužitelj mora dokazati da se navedena uredba osobno odnosi na njega kako bi se njegova tužba proglasila dopuštenom.

[*omissis*]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

rješava:

1. Tužba se odbacuje kao nedopuštena.

2. Društvu Airoldi Metalli SpA nalaže se snošenje troškova.

U Luxembourgu 2. svibnja 2022.

Tajnik E. Coulon
Predsjednik S. Gervasoni